

synet til, hvad der maatte anses for at være Grundreglen, den Regel, som havde sin Rod i selve Grundloven; thi det var mig klart, at dersom man ikke tog dette faste Støde, vilde man let ledes vild, ligesom skulles bort i den Strøm af Citater, som jeg vidste, det ærede Mindretal havde paa rede Haand. Men det viste sig igaar, at det ærede Medlem selv kom til at pege paa Grundloven, og det var da, som om der gik en Mist i Skyen, og paa engang alle hans Argumenter saae ud som Tællelys, der aldeles blegnebe i dette Skin. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa Enkelthederne, og jeg føler aldeles ikke min Værdighed som Ordfører frænklet ved at tilstaa, at det ærede Medlem for Præsts Amts 6te Valgkreds (Bosjen), som i en længere Mærkelse har været Formand for Finantsudvalget, og i selve Livet har haft Leilighed til at følge hele denne Udvikling, naturligvis maa være bedre inde i denne Sag end jeg, som har haft forholdsvis kort Tid til at sætte mig ind i denne store Sag, som jeg tror omfatter en Litteratur af ikke saa Lufinde Sider. Jeg forlader derfor foreløbig det ærede Medlem for Rjøbenhavns 1ste Valgkreds (Kimestad) med Hensyn til dette første Punkt. Det andet Punkt, jeg tillod mig at skyde frem i Forgrunden, var rettet til den ærede Kultusminister, og jeg gjorde det netop i Anledning af, at det var dette Punkt, som var skudt frem som en Spids i den Skrivelse, der blev affendt fra Statsrevisionen til den ærede Minister, da Reserverfonden kom paa Tale. Jeg behøver ikke nærmere at oplæse og gjentage den bekendte Uttring, som vi vist Alle kunne uden ad, der findes i Statsrevisionens Betænkning af 1870—71, og som den ærede Minister har vedkjendt sig Forfatterstabet til, men jeg beklager kun, at den høitærede Minister, uagtet han gjentagne Gange blev særlig opfordret dertil af det ærede Medlem for Præsts Amts 6te Valgkreds, ikke ligefrem erklærede, at han nu ikke længere havde den Mening, som han havde, da han skrev disse Ord i Betænkningen for 1870—71. Jeg har meget nøie lagt Mærke til den høitærede Ministers Udtalelser, og jeg kan paa ingen Maade finde, at han kan komme bort fra den naturlige Mening, som ligger i hans Ord. Han har gjort, hvad jeg vil kalde et maskeret Tilbagetog. Han har søgt at bortforklare den Mening, som naturligt maatte ligge deri, og jeg lægger ikke Liden Vægt paa, hvad den ærede Minister dengang har udviklet som Statsrevisor, og det saameget mere, som jeg tror, at det er almindelig anerkjendt, at den meget ærede Mini-

ster har røgtet dette Hverv med stor Dygtighed. Det er derfor et af de Punkter, som jeg tror staa fast. Det er jo erkjendt, at der ingen Forandring er foregaaet med Hensyn til Theatrets Reserverfonds Stilling, siden disse Ord bleve skrevet i Betænkningen; Forholdet er nu, som det dengang var. Men naar man nu spørger, pegende paa disse Udtryk i Betænkningen: hvorledes var Forholdet dengang, saa finde vi med Hensyn til Betydningen af Reserverfonden en Henvisning til Finantsloven for 1856—57 § 10, Ronto E. c. Naar vi staa op i denne Finantslov, finde vi naturligvis ikke Meget i selve den tørre Finantslov, hvor Reserverfonden er omtalt, men vi maa efterse Anmærkningerne, som jo altid give Fortolkningen; og jeg vil da minde den meget ærede Minister om, at i Anmærkningerne til denne Finantslov staaer der Pag. 49 — jeg oplæser nøiagtigt det, der staaer. Efter at der igrigt er udviklet, hvortil Reserverfonden kan benyttes, hedder det: „Det er igrigt en Selvsølge, at slige Anvendelser af Reserverfonden kun maa kunne ske efter speciel Bevilling.“ Jeg tror derfor at kunne staa fast, at forudsat, at den høitærede Minister ikke erklærer, at han har forandret sin Mening, ere vi berettigede til at anføre ham til Støtte for, at Reserverfonden heller ikke nu kan være uden Bevilling. Det er et Udtryk, som det ærede Mindretal — jeg veed det meget godt — ikke holder rigtig af; han finder det aldeles ligegyldigt o. s. v., men netop derfor lægger jeg saa meget mere Vægt derpaa og mener, at det er et Punkt, vi skulle holde fast paa. — Jeg skal dernæst gaa over til det andet Indstillingspunkt, hvormod jeg kan fatte mig forholdsvis meget kort. Det er jo den Ansættelse, det ærede Mindretal gjør gjældende, at det gjælder om at udvide Begrebet „Drift“ saa meget som muligt, at faae saa Meget som muligt ind deri; thi det ærede Mindretal gaar ud fra, at til Theatrets „Drift“ kan Reserverfonden bruges, men derimod ikke til Theaterbygningen eller til, hvad det da navnlig gjælder om at bortfortolke — det er den Udvej, man griber til — „Udstyr“, som Udtrykket er i Theaterloven. Nu forekommer det mig, at Alt, hvad der er sagt for og imod i den Henseende, er — hvilken Vægt man igrigt vil lægge derpaa — dog som at gaa over Bækken efter Vand, idet det synes mig, at man først og fremmest maa spørge om et saadant Ord's naturlige Mening, altsaa i disse Tilfælde om, hvad Ordet Udstyr betyder ifølge almindelig